

הערומים והמתים

ב וינה, אוסטריה, כאשר חג מטוס פרטי מעל לאי בדנובה, בו שוכן מחנה נודיסטים, איבד הטייס מרוב התרגשות את השליטה על המטוס, התרסק ומת.

המלשין

ב תליאביב, איבד חושב כפר יאסיף את תעודותיו, הודיע על כך לשוטר מספר 3178, שעצר אותו למשך הלילה, באשמת אי-החזקת תעודות.

שעת האפסים

ב ירושלים, טילפן אורח לתערוכת העשור, ביקש לדעת באיזו שעה אפשר לבקר בתערוכה כשאין בה צפיפות רבה, קיבל את התשובה: "בשעה שש, כשכל הסדרנים הולכים."

עליונות רעיונית

ב תליאביב, אחרי שתנועות הנוער של מפ"ם ואחדות-העבודה סירסמו מודעות על קיום עצרת נוער, בחתימת תנועות הנוער החלוציות, הרביקה מסאי על גבי אותן מודעות מודעה משלה, כי העצרת בוטלה. חתמה אף היא בשם תנועות הנוער החלוציות.

על ראש הגנב

ב ירושלים, ביקר תלמיד בית-ספר דתי בן 11 בתערוכת העשור, איבד את כיפתו ונשאר גלוי-ראש בשעת הסיוור בתערוכה, גנב מעל אחד הדור כניס כיפה רקומה, חבש אותה על ראשו, החזירה למחרת היום, בהסכירו: "לא ידעתי איזה חטא גדול יותר, לגנוב כיפה או ללכת בגילוי ראש."

שומר, מה מליל?

ב חדרה, התלונן אורח במסדרה, כי במשך חדשים מעירות אותו משנתו כמה פעמים בכל לילה קריאות סלפרי ניות מיסתוריות, גילה בעזרת המשטרה כי המפריע הוא שומר-לילה שפוסר לפני חדשים מספר מבית-החרושת שלו.

מן הוץ להוץ

ב חיפה, יצאו פקחי העירייה לפעולות-מניעה נגד פושטיהידי ברי חובות העיר, גילו אצל רוב פושטי-היד שעצרו סכומים העולים על שלושים ל"י, ואצל אחד מהם סכום של 188 ל"י.

עסקים כרגיל

ב נתניה, הופתע גנב שפרץ לדירת משפחת אימרת עלידי צילצול בן דלת, פתח את הדלת לחלב, לקח מבג בקבוק חלב וסגר את הדלת מאחוריו, נעלם לאחר-מכן עם סכום של 72 ל"י.

החזרת ציור

ב בואנוס איירס, ארגנטינה, הוציא מנתח באורן של 15 סנטימטר, שנשחלם על-ידי רופא אחר בשנת 1952 בשעת ניתוח, פסק כי המלקט-נחש אינם ראיים עוד לשימוש, משום שהחלידו.

מסיבות מקלות

ב רמת-גן, חזר יעקב פישר, 17, לבית הוריו בשעת לילה מאוחרת, נאלץ להמתין בפתח אחרי שאביו סירב להכניסו הביתה, הבחין בגנב שיצא מהדירה עמוס שלושה כסאות-נחש ושק בגדים, הטיל עליו לבנים והבריחו, נשאר ללון בחוץ, אחרי שאביו המשין בסירובו להכניסו לבית.

"לא רציתי לחיות", היא מילמלה, "שפכתי נפם על השמלה"

רסמיה עולה באש

האב נראה כאילו השתכנע. אולם כאשר ביקש מוחמד לעזוב את הבית, ראה קבוצת צעירים אורבת לו בסימטה. הוא שב והסתתר בחצר. או ניגש אליו מוסטפא טאהא, ממשפחת רסמיה, וביקש ממנו לצאת היצוה. מוחמד פחד, אבל "הייתי מוכרח ללכת איתם, אחרת איזה גבר אני?" הוא ידע בדיוק מה פירושה של הזמנה לטייל עם אורבים אלמוניים, בחשכת ליל. למעשה, לא היתה בהזמנה זו שום הפתעה. מספיק שממו נקשר לשמה של רסמיה בשיחת-רכילות בכפר, כדי שבני משפחת הנערה יראו את כבודם מוכתם. וכאשר מוכתם כבוד המשפחה — אפשר לצפות בחדאות לתוצאה אחת: האלימות.

אה ושלחה אותה הביתה. כעבור חודשיים חדלה רסמיה להרהר ולדבר על מוחמד היפה. המצב השתפר במידה כזו, שאביה התל לחוץ עליה שתסכים להינשא לבן-דודה כמאל סרחאן. הבת התנגדה תחילה, אך נכנעה לרצון אביה. מיד נכתבה הכתובה,

רסמיה ירושת האהבה?

במקרה זה, היה ברור למוחמד נגד מי תופעל האלימות, ביחוד לאור העובדה שהממתנים לו בסימטה הם בני חמולת המוכתר, אבי רסמיה.

בלויית מוסטפא טאהא צעד מוחמד עד לחורשת זיתים. שם התיישבו השניים. "אתה יודע שבסבל מה הבאתי אותך לכאן?" שאל קרובה של רסמיה. ובטרם קיבל תשובה המשיך: "כדי להרוג אותך ולגנות את כבוד המשפחה."

תוך כדי דיבור הוציא מכיסו פגיון, לחץ על הקפיץ והלהב הודקר באיום. מוחמד קפץ על רגליו, שלף מכיסו אקדה. "כלב בן כלבים, זרוק את הסכין!" קרא. כך ניצל ממתח.

עתה הפך העניין לא רק עניין של אהבה, אלא גם של כבוד. מוחמד החליט להראות למשפחת רסמיה מה הוא מסוגל לעשות. הוא גמר ואמר לחטוף את בתם, על אף השמירה הקפדנית שקיימו עליה. ההזדמנות נמצאה כאשר נשמעו פעם צעקות מבית השכנים, ובני הכפר נהרו לשם. מוחמד פגש את רסמיה לבדה בדרך, הספיק רק ללחוש לה: "חכי מחר בתוך האוטו שלי. מוקדם בבוקר."

השכם בבוקר ירד מוחמד לכביש, שם החנה את מכוניתו במשך הלילה. רסמיה ישבה בתוכה.

הריב על הירושה

לא שהאזשר לא נשאר זמן רב אחרי הנשואין. הריב הגדול בא כאשר החל מוחמד מכר את עניין ירושתה של רסמיה מרכוש אמה. לבעל הגדה נודע כי אחד התנאים להסכמת משפחתה, שרסמיה תינשא למוחמד, היה שתחתר על חלקה בירושה, לטובת אחיה.

היה זה ויתור נכבד מאד: 45 דונם אדמת פלחה טובה, 7 דונם עצי זית, 3 דונם תאים ושני חדרים מגורים. הבעל פנה לעורך דין, ביקש לבטל את הויתור — דבר שהרעיל עוד יותר את האחירה המתורחה בינו לבין משפחת המוכתר.

מוחמד לא ראה פרוטה מהירושה. אולם לא רק העושר חסר בבית, נעלם גם האושר. המריבות בינו לבין רסמיה הכפרו — עד כי נתן לה גט. היא ביקשה לקחת עמה את בנם בן השנתיים-חצי; אך אביה התנגד לכך, והילד נשאר עם מוחמד.

מדי פעם היתה הולכת לבקר את הילד. היא אפילו הסכימה לגור שוב בבית מוחמד — לא כאשתו, אלא כמשרתת — רק על מנת להישאר ליד בנה. אך מוחמד אסר יכול היה לשאת יחסים אלה. הוא אסר עליה להיכנס לביתו.

"בבוקר המעשה", סיפר השבוע, "עבר הטרקטור שלי ליד בית אביה. היא ניסתה לרוץ החוצה, לראות את בנה. הוריה לא הרשו לה. ואז נכנסה לחדרה ושרפה את עצמה. חבל עליה, היתה בחורה מצויינת."

מוחמד אהבת הירושה?

והשניים הפכו ארוסים רשמיים. ואז, ללא כל התראה, נעלמה רסמיה מן הבית. הס' תבר כי ברחה, יחד עם מוחמד, ובמשך חודשים הסתתרה עמו בבית השייך ה' דרוזי מרוזק מעזי מכפר ירקא.

היתה זו שערוריה רבת-אין, אך נכבדי האזור התערבו, הסדירו סולחה בין שני הצדדים: מוחמד ירש את אשתו, רסמיה תיטלה את אירוסייה, ואחרי שמוחמד שילם 700 ל"י מוהר, השניים התחתנו. האהבה ניצחה.

רסמיה חיכתה במכונית

ני הזוג חיו חיי אושר. לידיו היו קרובים סיפר מוחמד כיצד התפתח העניין, עד לטיום המאושר. "היה רגע", הודה, "שחשבתי שהסוף שלי הגיע." היה זה כאשר הגיעה מערכת הלחישות, אודות היחסים בינו לבין רסמיה, לשיאה. הוא הומין את אבי הבחורה לבית אחת מוקנות הכפר, הסביר לו בנוכחות רסמיה, כי היחסים ביניהם תמימים וטהורים לגמרי.

ה קרה מוקדם בבוקר. המוכתר חסן סרחאן של מגיד אל-כרום נימנם עדיין. אשתו בהיא יצאה לחצר הבית, שעה שבנו היחיד, סמיה, מורה בבית-הספר המקומי, המשיך לישון. לפתע פלחו צריחות חרות את אויר הבוקר הגלילי, והזעיקו את בני הבית לחדרה של רסמיה, בת המוכתר. הם מצאו את האשה הצעירה, בת 27, בוערת מכף רגל עד ראש. אשת המוכתר שחבה שמיה מן הארון, עטפה בה את רסמיה, בתה החורגת. השמיכה החלה לב' עור. היה צורך בשלוש שמיכות, בזו אחר זו, כדי להתגבר על האש. אולם רסמיה היתה כבר כחיה קשה בכל חלקי גופה. בעוד שאביה ואמה ניסו להרגיעה ולשמוע מפיה מה קרה, מיהר סמיה אחיה לקרוא לשוטרים.

"לא רציתי לחיות עוד", מילמלה רסמיה בשארית כוחותיה לשוטרים, "שפכתי נפט על השמלה והדלקתי גפרור. רק הגפרור השלישי בער והבעיר אותי."

הקבר הוכן פעמיים

מכונית המשטרה הועברה רסמיה לבית-החולים בנהריה. למחרת הועברה משם לחיפה, ומיברק על כך הועבר דרך שיגרה לתחנת המשטרה במגיד אל-כרום. כעבור שעה קלה הופיע שוטר בבית המוכ' תר, הודיע כי בתו מתה. האב הוקן הורה לכרות קבר, שלח את בנו להביא את הגופה לקבורה.

אולם בבית-החולים רמב"ם הודיעו לסמיה הנדיהם כי אין להם גופה כונאת. לבסוף הסתבר כי כל העניין לא היה אלא טעות, תוצאה של מברק משובש: רסמיה המשיכה לנשום ולהתענות בחדר מספר 313. אך לא לזמן רב. כעבור ימים אחדים נפטרה, והקבר הוכן שנית.

כל תושבי הכפר ליוו את בת המוכתר למנוחתה האחרונה — מלבד האיש שהיה קרוב ביותר אליה. היה זה מוחמד אל-פארס זרקאוי, בעלה-לשעבר ואבי בנה, האיש אשר מרוב אהבה אליו לא יכלה להמשיך לחיות.

עושי הכשפים

ר סמיה לא זכתה ללמוד בבית-ספר. אולם היא לא היתה כיתר בנות הכפר, אשר לא ראו פני גבר זר מעולם. בהיותה בת 12 התיתתמה מאמה, ומאז נטלה על שכמה את ניהול משק בית אביה, אירחה את המבקרים הרבים שבאו לדבר עם ה' מוכתרי. בין אלה היה בן כפרה, מוחמד זרקאוי.

בתחילת מלחמת תש"ה יצאה רסמיה עם אחיה ללבנון. סמיה למד בבית-הספר ה' תיכון בצידון, והיא טיפלה בו. כעבור שנתיים חזרו השניים הביתה, במסגרת ה' תוכנית לאיחוד משפחות ערביות. ושבו עשתה הבחורה הביישנית רושם עז על כל שראוה, בשל עיניה השחורות, פניה העגולים, וצמותיה הארוכות בצבע החרובים. ואז, לפתע, נפלה רסמיה הגאה למשכב. לא היה לה תיאבון לאכול, ושעות ארוכות חלמה בהקיץ. מדי פעם היתה פורצת ב' צעקות היסטוריות: "אני רוצה צילום של אבן פארס! אני רוצה את מוחמד!"

היתה זו הוכחה ברורה כי נעשה כאן מעשה כישוף. הורים תליאביביים היו מיד מבינים כי יש להם כאן עניין עם אהבה עזה; אך בחברה הכפרית הערבית אין מכירים באהבה כזו. אביה פנה לשייך זקן, ליודע כאיש כשפים מוסמך. השייך ציפה לבודד את חולת-האהבה, ביקר אצלה במשך חודש שלם, ולאחר שקיבל 20 לירות הכריז כי בעזרת הרוחות נרפאה מן הקסם, ו"הוטל עליה על-ידי מכשפי מוחמד אל-פארס זרקאוי."

האהבה ניצחה

אך רסמיה המשיכה לחלום על נסיון אהבתה. העובדה שהיה נשוי לאשה אחרת, לא הפריעה לה. אחוזי יאוש, פנו בני משפחתה ליהודיה עיראקית מומחית גדולה יותר מן השייך מחמד בהוצאת רוחות ודיבוקים. הם נסעו לטירת הכרמל, אל הגברת מסעודה. זו ביקשה מהם גוול רך, הכינה ממנו תבשיל מיוחד לרסמיה, מחובל בתבלינים טוויים, ומלהה תפקיטור